

Ser og tredsindstyvende Møde.

Onsdagen den 30te April Kl. 2.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Paa Dagsordenen staar:

Fortsættelse af 2den Behandling af Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen.

Den høitærede Indenrigsminister ventede, som jeg nævnte igaar, at kunne blive færdig Kl. 2 i Folkethinget og til den Tid at kunne være her tilstede, men har endnu ikke set sig i Stand til at forlade Folkethinget. Da den høitærede Justitsminister imidlertid fungerer paa hans Vegne, indtil han selv kan komme tilstede, er der ikke Noget til Hinder for, at Sagen foretages.

Den Del, som staar tilbage, vil vel være mindre besværlig end det, vi ere færdige med, og der vilde forsaavidt ikke være Noget i Veien for at tage den i første Partier, eller endog maasse samlet; men jeg anser det dog for rigtigt at holde mig til Kapitelinddelingen, og skal nu sætte 4de Kapitel med tilhørende Ændringsforslag under Forhandling. Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføreren: Som det vil ses, har Udvalget tilladt sig at stille to Ændringsforslag til § 36. Det første af dem gaar ud paa, at Ordene i første Stykke: „Eigesom imidlertid Udgifterne til Trængendes Kur og Pleie for Sindssyggdom ikkun kunne fordres erstattede af Vedkommendes Dødsbo saaledes“ skulle udgaa, og at der i Stedet derfor skal sættes „dog“. Lovforslagets Rante er saaledes den, at Udgifterne ved Trængendes Kur og Pleie for Sindssyggdomme ikke skulle kunne fordres erstattede i den Vedkommendes levende Live, men kun i hans Dødsbo, og dette er en Regel, som formentlig er begrundet i den Betragtning, at saadanne Udgifter, som oftest ville udgjøre et forholdsvist betydeligt Beløb. Udvalget har imidlertid ment, at der ikke var Anledning til at opstille denne Undtagelse. Hvad det angaar, at Udgifterne til Sindssyggdomme i Reglen ville udgjøre et betydeligere Beløb, da kan det dertil bemærkes, at dette ogsaa vil kunne være Tilfældet med Udgifter til andre langvarige Sygdomme, og dernæst mener Udvalget, at, naar Forpligtelsen til at erstatte i levende Live bliver indskrænket paa den Maade, som Paragrafen indskrænker den, nemlig saaledes, at man kun bliver forpligtet dertil under Forudsætning af, at man har Evne dertil, eller at der indtræder væsentlige Forbedringer i Ens Omstændigheder, og naar det fremdeles fastholdes, at dette skal afgjøres af Fattigbestyrelsen paa Ens Opholdssted, saa vil man godt kunne lade denne særlige Bestemmelse om Udgifterne til Trængendes

Kur og Pleie i Sygdomstilfælde falde bort, saaledes at Reglen derom bliver den samme som for al anden Fattighjælp. — Dernæst har Udvalget foreslaaet en Ændring i det 2det Stykke, hvori der staar: „Den Understøttelse, der af Fattigvæsenet er ydet et forældreløst Barn, forinden det har fyldt sit 18de Aar, skal Fattigvæsenet være berettiget til at søge erstattet i den Paagjældendes Dødsbo“. Det forekommer Udvalget, at denne Regel bør gjøres gjældende, undtagen i det Tilfælde, hvor det omtalte forældreløse Barn dør forinden det 18de Aar, idet det synes at være meget ubilligt, at et forældreløst Barn skal træde ind i Myndighedsaalderen med en saadan Byrde paa sig. Ellers ville jo Børn aldrig være i den Stilling, idet nemlig den Understøttelse, der ydes forinden det 18de Aar, naar Vedkommende har enten begge Forældre eller en af disse i Live, aldrig vil blive regnet for Fattighjælp, som Barnet selv har modtaget. I den Henseende er det jo allerede i og for sig noget besynderligt at stille det forældreløse Barn mindre gunstigt, men i hvert Fald synes det dog at være haardt, at et saadant gammelt Erstatningskrav skulde kunne gjøres gjældende i Vedkommendes Dødsbo maasse mange Aar efter til Skade for hans Hustru og Børn. Derimod erkjender Udvalget, at, naar Barnet dør inden det 18de Aar og maatte efterlade sig Noget, kan det vel være rimeligt, at Fattigvæsenet beholder Fyldestgjørelse deraf fremfor de fjernere Arvinger, som der i dette Tilfælde vilde være Spørgsmaal om. Derfor have vi tilladt os at foreslaa, at der efter Ordene „et forældreløst Barn“ skal indskydes „som dør, forinden det har fyldt sit 18de Aar.“ — Til § 37 have vi stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa at træffe en udtrykkelig Bestemmelse om den Orden, der skal iagttages ved at fyldestgjøre de Krav, som forskellige Kommuner maatte have paa Erstatning for ydet Fattighjælp. Navnlig efter de vedtagne Forslag med Hensyn til Forsørgelsesstedet kan det jo særdeles vel hælde, at flere Kommuner kunne optræde med Krav paa Erstatning i en Persons Dødsbo, og naar der ikke er nogen positiv Lovregel i den Henseende, maa Reglen blive den, at samtlige disse Kommuner maa konkurrere. Det er imidlertid forekommet Udvalget, at det kunde være nok saa naturligt at foreskrive, at den Kommune, som sidst har ydet Hjælp, gaar først, og saaledes videre. Det er imidlertid en Sag, som ikke har stor Betydning. — Til § 38 have vi tilladt os at stille Ændringsforslag, som have mere praktisk Betydning, idet vi have foreslaaet, at alle de sævegne Bestemmelser, hvorefter Fattigvæsenet under visse Omstændigheder kan beholde Mere end Erstatning for sine havte Udgifter til en Person, skulle falde bort. Som det vil ses, er der i Paragrafen optaget i det Væsentlige de Regler, som nu gjælde angaaende dette Punkt, og det er saaledes for det Første bestemt, at Fattigvæsenet